

**PAULA
FOX**

**ZÚFALÉ
POSTAVY**

INAQUE

PREKLAD AÑA OSTRIHOŇOVÁ

Paula Fox

Zúfalé postavy

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.
Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582, s. r. o.

582

Paula Fox

DESPERATE CHARACTERS

COPYRIGHT © 1970 by Paula Fox

TRANSLATION © 2019 Aňa Ostrihoňová

COPYEDITING Jana Šulková, Martina Kubealaková

COVER © Barbora Šajgalíková

COVER PHOTO © Anka Zhuravleva

SLOVAK EDITION © Inaque, 2019

ISBN 978-80-8207-041-8

ISBN E-BOOK 978-80-8207-042-5

Paula Fox
Zúfalé postavy

INAQUE

JEDEN

Manželia Bentwoodovci si naraz odtiahli stoličky od stola. Otto si popri usádzaní sa prezeral prútený košík s nakrájanou bagetou, kameninový hrniec s dusenou kuracou pečeňou, zdobený oválny tanier s olúpanými nakrájanými paradajkami, ktorý Sophie kúpila v starožitníctve v Brooklyn Heights, a *risotto milanese* v zelenej keramickej miske. Na jedlo dopadalo ostré svetlo, mierne tlmené vitrážovým tienidlom od Tiffanyho. Pár metrov od jedálenského stola označoval vchod do kuchyne belostne žiariaci obdĺžnik, odraz neónky zavesenej nad nerezovou linkou. Staré posuvné dvere oddeľujúce dve miestnosti na prízemí dávno odstránili, a tak keď sa Bentwoodovci trochu pootočili, naskytl sa im výhľad na celú obývačku, kde o tejto hodine svietila lampa s bielym polgulovitým tienidlom. Miestnosti dominovala stará podlaha z cédrového dreva, no zrak priťahoval aj vyleštený roh viktoriánskeho sekretára a knižnica, v ktorej okrem iného stálo Goetheho súborné dielo a dve police francúzskej poézie.

Otto si uvážlivo rozložil veľkú ľanovú servítku.

„Kocúr sa vrátil,“ povedala Sophie.

„A prekvapuje ťa to? Čo si čakala?“

Sophie sa zahľadela za Ottovo plece na presklené dvere vedúce na vyvýšenú drevenú terasu, týčiacu sa nad zadným dvorom ako vranie hniezdo. Kocúr si s nežnou naliehavosťou škrabal o rám dverí špinavé vyhladované telo. Mal

nejasne pruhovanú sivú srst', šedivú ako pleseň na strome, a hlavu obrovskú ako tekvica, pretiahnutú, nepravidelnú a grotesknú.

„Nedívaj sa naňho,“ zavrčal Otto. „Vôbec si ho nemala kŕmiť.“

„Asi nie.“

„Budeme musieť zavolať do Združenia proti týranu zvierat.“

„Úbožiatko.“

„Vie sa o seba dobre postarať. Všetky tie mačky sa vedia.“

„Možnože prežívajú len vďaka ľuďom ako ja.“

„Pečienka je výborná,“ povedal. „Nechápem, prečo by malo záležať na tom, či prežijú alebo nie.“

Kocúr sa hodil o dvere.

„Nevšímaj si ho. Chceš, aby všetky divé mačky z Brooklynu prišli zobrať na našu verandu? Len si predstav, ako zničia záhradu! Predvčerom som videl, ako jedna z nich ulovila vtáčika. Pochop, nie sú to žiadne milé mačiatka. Sú to beštie.“

„Pozri, slnko je ešte stále nad obzorom!“

„Dni sa predlžujú. Dúfam, že miestni nezačnú so svojimi sprostými bongami. Možnože bude pršať tak ako vlni na jar.“

„Dáš si kávu?“

„Čaj. Keď bude pršať, zostanú vnútri.“

„Počasie ti nehrá do karát, Otto!“

Uškrnul sa. „Ale áno, hrá.“

Neusmiala sa naňho. Keď zašla do kuchyne, Otto sa rýchlo otočil k dverám. V tej chvíli si kocúr buchol hlavu o sklo. „Odporný bastard!“ pošepol. Kocúr sa naňho pozrel, potom uhol pohľadom. Otto mal pocit, že dom je mocný a masívny; jeho pevnosť cítil ako ruku, ktorá mu podopierala chrbát. Za nervózne sa krútiacou mačkou videl cez dvor zadné okná chudobnej štvrte. Niektoré vyplňala namiesto skla handra, iné priehľadný igelit. Z jedného parapetu viala modrá plachta. Uprostred bola roztrhaná a presvitali cez ňu vyblednuté ružové tehly. Ob-

trhaný koniec sa dotýkal dvier, ktoré sa otvorili práve vo chvíli, keď sa Otto otočil. Tučná postaršia žena knísavým krokom vyšla na dvor a na zem vysypala obsah veľkého papierového vreca. Na chvíľu sa zadívala na odpadky, potom sa odsuchtala späť dovnútra. Sophie sa vrátila so šálkami na podnose.

„Na ulici som stretol Bullina,“ hovoril Otto. „Vravel, že tamto predali dva ďalšie domy.“ Ukázal smerom na zadné okná. Kútikom oka zahliadol, že kocúr vyskočil, akoby mu niečo podával.

„Čo sa stane s podnájomníkmi, keď dom predajú? Kde sa odsťahujú? Stále o tom premýšľam.“

„Neviem. Všade je priveľa ľudí.“

„A kto kúpil tie domy?“

„Statočný priekopník z Wall Street. A ten druhý je tuším nejaký maliar, ktorého vyhodili z loftu na Lower Broadway.“

„Na to netreba statočnosť. Vyžaduje si to len peniaze.“

„Sophie, rizoto je úžasné.“

„Pozri sa, ako sa schúlil na tom úzkom parapete. Ako sa tam vôbec zmestí?“

„Mačky sú ako hady.“

„Dám mu aspoň trochu mlieka, Otto. Viem, že som ho vôbec nemala kŕmiť. Ale prišiel sem. V júni ideme do Flyn-
ders. Kým sa vrátíme, nájde si niekoho iného.“

„Prečo si taká tvrdohlavá? Správaš sa egocentricky. Po-
zri, chcem tým povedať, že až kým si nevidela, že mačka
vyzerá vyhladovaná, nezaujímala ťa. Hentam jej ženská vy-
sypala za kôš odpadkov. Prečo sa nejde nažrať tam?“

„Je mi jedno, prečo to robím,“ odvrkla Sophie. „Ide
o to, že sa nemôžem dívať na to, ako hladuje.“

„O koľkej máme byť u Holsteinovcov?“

„Okolo deviatej,“ hlesla cestou k dverám s miskou mlie-
ka v ruke. Natiahla sa po kľúčiku položenom na rímse nad
dverami a odomkla. Potom chytila mosadznú kľučku.

Kocúr hneď zamňaukal a vrhol sa na mlieko. Zo sused-
ných domov sa ozývalo cinkanie tanierov a hrncov, zvuky

z televízorov a rádií, ale v takom hluku bolo ťažké rozoznať niečo konkrétne.

Kocúrova veľká hlava sa skláňala nad malou miskou z meissenského porcelánu. Sophie si k nemu čupla a pohladila ho po chrbte, ktorý sa jej pod prstami chvel.

„Pod' dovnútra a zavri dvere! Ťahá sem,“ sťažoval sa.

Podvečerný šum prešlo vystrašené kňučanie psa.

„Bože!“ vykrikoval Otto. „Čo tomu zvieraťu robia?!“

„Katolíci veria, že zvieraťá nemajú dušu.“

„To nie sú katolíci. O čom to hovoríš?! Všetci chodia do svätodušného *iglesia* na konci ulice.“

Kocúr si začal oblizovať fúzy. Sophie ho znovu pohladila po chrbte, od hlavy až k chlpatému zhybu, kde sa mu dvíhal chvost. Kocúr sa prudko nahrbil. S úsmevom na perách premýšľala, ako často a či vôbec toto zviera pocítilo priateľský ľudský dotyk. Keď sa kocúr vymrštil na zadné a zaútočil na ňu pazúrmí, ešte vždy sa usmievala, no len do chvíle, kým jej do chrbta ľavej ruky nezaboril zuby. Zostal jej visieť na koži, od ľaku sa takmer prekoprcala dopredu, a hoci ju to zarazilo, bola si vedomá Ottovej prítomnosti, a tak pridusila výkrik, ktorý sa jej vydral z hrdla, keď si vytrhla ruku z kruhu ostnatého drôtu. Zviera odstrčila druhou rukou, a kým sa jej na čele perlil pot a rana ju štípalala, povedala: „Nie, nie, prestaň!“, ako keby len žobral o jedlo. Prekvapilo ju, ako rozvážne znie jej hlas pri všetkej tej bolesti a zmätku. Potom ju zrazu zviera pustilo z pazúrov a vyskočilo, azda v úmysle znova na ňu zaútočiť, ale zrazu sa, kdesi na polceste, otočilo, zoskočilo z verandy a zmizlo v tieňoch dvora.

„Sophie? Čo sa stalo?“

„Nič,“ odpovedala. „Zájdem po čaj.“ Zatvorila dvere a rýchlo prešla do kuchyne, otočená chrbtom k Ottovi. Srdce jej prudko búšilo. Snažila sa zhlboka dýchať, aby spomalila ohlušujúci tlkot, a na chvíľu sa zamyslela nad hanbou, čo pocítila – akoby bola pristihnutá pri nejakom ohavnom skutku.

Pri kuchynskom dreze zovrela ruku a povedala si, že to

nič nie je. Z dlhého škrabanca na palci jej krv kvapkala len pomaly, ale z rany po zuboch sa doslova valila. Pustila vodu. Ruky mala úplne biele; malé pigmentové škvrnky, ktoré sa jej objavili počas zimy, spopolaveli. Oprela sa o drez, zdalo sa jej, že odpadne. Potom si ruky vyumývala žltým prostriedkom na riad. Olizla si pokožku chutiacu po mydle a krvi a ranu si prekryla kúskom papierovej servítky.

Keď sa vrátila s čajom, Otto si prezeral nejaké právne dokumenty zviazané v modrých doskách. Pozrel sa na ňu a ona sa snažila jeho pohľad čeliť pokojne, potom mu pravou rukou položila na stôl šálku s čajom, ľavú držala pri tele tak, aby na ňu nevidel. Napriek tomu pôsobil mierne zmätený, akoby začul zvuk, ktorý nedokázal identifikovať. Zobrala mu otázku z úst, keď sa ho opýtala, či by si nedal nejaké ovocie. Pokrútil hlavou a chvíľa pravdy bola zažehnaná.

„Nechala si otvorené dvere. Musíš ich zamykať, Sophie, inak sa znova rozletia.“

Zatvorila dvere, zamkla ich na kľúč. Cez sklo videla misku. Už na nej zahliadla sadze. Na jeseň prestala fajčiť a teraz premýšľala, či to bolo dobré rozhodnutie. Viac tie dvere neodomknem, pomyslela si.

„Tak a je to,“ povedal Otto. „Konečne,“ povzdychol si.

„Čo je hotové?“

„Hluchneš, Sophie? Alebo ma už naozaj vôbec nepočúvaš?! Charlie sa dnes odsťahoval do novej kancelárie, hoci mi až do dnešného rána ani nepovedal, že si našiel nové priestory. Tvrdil, že chce, aby to bol čistý rozchod. ‚Keby som potreboval nejaké papiere, môžem sa ti ozvať, však?‘ opýtal sa ma. Dokonca už tou otázkou naznačuje, že budem vystrájať.“

Sadla si, ľavú ruku pridržajúc na kolene.

„Veľa si mi o tom nerozprával.“

„Nemal som ti čo povedať. Za posledný rok sme sa nezhodli na ničom, absolútne na ničom. Ak som povedal, že sa rozprší, Charlie odul spodnú peru a tvrdil, že nie, že pršať nebude. Keď si starostlivo prezrel predpovede poča-

sia, usúdil, že bude pekný jasný deň. Už dávno som mal vedieť, že ľudia sa nemenia. Ustúpil som mu vo všetkom, v čom sa dalo.“

„Robili ste spolu tak dlho. Prečo ste sa zrazu rozhodli rozísť sa?“

„Nie som nadšený z jeho nových ľudí, teda klientov. Veľmi dobre viem, ako to v kancelárii chodilo. Robil som nudnú robotu, kým Charlie vtipkoval a všetkých ohuroval osobným čarom. Jeho tajomstvo spočíva v tom, že popiera, že by právo bolo niečím iným ako krutým žartom, a to funguje na kopec ľudí.“

„Bude nepríjemné, ak na nich niekde narazíme. Nemyslíš? S Ruth som sa nikdy veľmi nepriatelila, ale zvládali sme to. Ako sa zo dňa na deň s niekým prestaneš stretávať? A čo oľd?“

„Skrátka sa s nimi prestaneš vídať. V zime sa to skoro nedalo zvládnuť. Nevieš si predstaviť, akí ľudia k nám chodili, čo to bolo za armádu žobrákov. Dnes mi povedal, že niektorých z našich klientov zastrašila veľkoleposť kancelárie, že im bude oveľa príjemnejšie v jeho nových priestoroch. Potom dodal, že sa zruinujem a zaniknem, ak sa, jeho slovami, neprispôbím svetu. Bože! Mala by si ho počuť! Rozpráva, akoby ho práve blahorečili! Jeden z jeho klientov obvinil recepcnú z rasizmu, pretože ho požiadala, aby používal popolník a nehasil cigarety na koberci. A dnes mu dvaja muži vyzerajúci ako komiksoví špióni pomáhali baliť sprosté škatule. Nie, nebudeme sa s nimi vídať a čln si môže nechať. Nikdy ma veľmi nezaujímal. V skutočnosti je človeku len na príťaž.“

Sophie sa strhla, keď jej rukou prešiel osteň bolesti. Zamračil sa na ňu, pochopila, že Otto má dojem, že sa jej nepáči, čo hovorí. Povie mu to. Incident s kocúrom bol trápny. S polhodinovým odstupom nechápala, prečo pocítila toľkú hrôzu a hanbu.

„Kocúr ma poškriabal,“ povedala. Vstal, prešiel okolo stola a podišiel k nej.

„Ukáž mi to.“

Vystrela ruku. Rana ju bolela. Opatrne sa jej dotkol s úzkostným výrazom na tvári. Mysľou jej preblesklo, že je ľútostivý, pretože uhryznutie potvrdilo pravdivosť jeho varovaní.

„Umyla si si to? Dala si si na to niečo?“

„Áno, áno,“ nervózne odpovedala a pozorovala, ako krv presakuje cez papier. Pomyslela si, že keď jej rana prestane krváčať, bude po všetkom.

„Ach, je mi to ľúto, miláčik. Ale nebol dobrý nápad krmiť ho.“

„Nie, nebol.“

„Bolí to?“

„Trochu. Ako štípanec.“

„Na chvíľku si odpočiň. Prečítaj si noviny.“

Odpratal zo stola, riady dal do umývačky, zvyšnú pečeň preložil do misky a do hrnca napustil vodu. Kým chodil hore-dole, občas sa pozrel na Sophie, ako prehnane vzpriamene sedí s novinami na kolenách. Jej netypická strnulosť ho zvláštne dojala. Zdalo sa, že niečomu načúva, že vyčkáva.

Sophie sedela v obývačke a hľadela na titulnú stranu novín. V ruke jej začalo pulzovať. Je to len ruka, hovorila si, ale napriek tomu mala pocit, že je zranená na celom tele, hoci netušila ako. Akoby utržila smrteľný úder.

Otto vošiel do obývačky. „Čo si oblečieš?“ opýtal sa radostne.

„Šaty od Pucciho, hoci sa mi zdá, že som do nich dosť pribrala.“ Vstala. „Prečo ma uhryzol, Otto? Hladkala som ho.“

„Nevravela si, že ťa len poškriabal?!“

„To je jedno... prečo na mňa tak zaútočil?“ Prešli k schodisku. Mahagónové zábradlie žiarilo v tlmenom maslovom svetle viktoriánskeho lustra z bublinkového skla visiaceho zo stropu. Spolu s Ottom šmirgľovali starý čierny náter zo zábradlia celý týždeň. Spravili to ako prvé potom, čo dom kúpili.

„Pretože je divý,“ odpovedal. „Chcel od teba len žrádlo.“

Vyložil si nohu na prvý schod a zašomral si popod nos:
„Bude mi lepšie samému.“

„Vždy si mal vlastných klientov,“ sykla podráždene. Zranenú ruku zatínala do päste a následne zovretie uvoľnila. „Nechápem, prečo ste nemohli pokračovať spoločne.“

„Ach, všetka tá melodráma... nezvládam to. A on s tým nevedel prestať. Ak som nebol s ním, bol som proti nemu. Nechcem tým povedať, že o nič nejde alebo že na svete vládne nejaká spravodlivosť. Ale poznám Charlieho. Tých ľudí a ich kauzy len zneužíva. Nechce byť mimo diania. A ja chcem. Ach... bolo načase, aby sa to skončilo. Zunovali sme sa jeden druhému. Pravdupovediac, už ho ani nemám rád.“

„Ako sa asi cíti?“

„Ako Paul Muni, obhajca vdov a sirôt. Takí právnici nikdy neexistovali. Spomínaš si na všetky tie filmy z tridsiatych rokov, v ktorých idú mladí doktori a právnici na vidiek a bojujú tam proti chorobám a bezpráviu?“

„Paul Muni?! Charlie má pravdu. Nežiješ v správnom storočí.“

„To je fakt.“

„Ale Charlie nie je zlý človek!“ vykrikla.

„Netvrdím, že je zlý. Je nezodpovedný, márnivý a hysterický. Zloba s tým nemá nič spoločné.“

„Nezodpovedný! Ako to myslíš, nezodpovedný?!“

„Mlč už!“ zašvelil Otto a objal ju.

„Dávaj pozor, aby som ťa nezakrvavila.“

DVA

Pár metrov od posledného schodu sa Otto zastavil, ako vždy sa otočil a pozrel sa na svoj domov. Podmanil si ho. Túžil otvoriť dvere, ktoré práve zamkol, aby dom *prichytil* prázdny. Napadlo mu, že je to ako želanie byť duchom prítomný na vlastnom pohrebe.

Až na jednu či dve výnimky bývala v domoch v ich bloku len jedna rodina. Všetky postavili v poslednej tretine minulého storočia z tehál alebo pieskovca. Na miestach, kde tehly očistili, sálala z pastelovej ružovej atmosféra starosvetského pokoja. Väčšina z okien smerujúcich do ulice mala zatvorené biele okenice. Tam, kde si ich majitelia nemohli dovoliť, zakrývali život za novými okennými sklami látkové závesy. Hoci šlo len o dočasné riešenie, závesy mali istý štýl, boli predvojom vkusu a ani zďaleka nepripomínali handry visiace v oknách v chudobnej štvrti. Majitelia domov túžili po pochvale svojej osobitnej schopnosti rozoznať to, na čom v tomto svete záleží, a na získanie tohto uznania využívali stratégiu kombinujúcu striedanosť s nepriamosťou.

V jednom dome sa stále prenajímali byty, ale deväť podnájomníkov bolo veľmi tichých, takmer plachých, akoby boli poslednými členmi cudzej enklávy, ktorá dennodenne čakala na deportáciu.

Ako päť na oko pôsobil v susedstve dom obložený žltými kachličkami. Za toto porušenie vkusu bola zodpo-

vedná talianska rodina, ktorá bývala v bloku v najhorších časoch a konečne sa odsťahovala potom, ako rozbili všetky pouličné lampy.

Javory, ktoré susedské združenie nasadilo vlani, začínali pučať. Ulica však stále nebola poriadne osvetlená a napriek telefonátom, listom a petíciám doručeným na radnicu a miestny okrskok prešli policajti po ulici len zriedka, a aj to väčšinou v hliadkovacích autách smerujúcich k chudobnej štvrti. Večer ulica pôsobila vážne, akoby sa v tme snažila rozvíjať.

Stále sa všade hromadil odpad, bol ako nikdy neustupujúci príliv. Pivové plechovky, fľaše od tvrdého alkoholu, obaly z cukríkov, pokrčené balíčky od cigariet, škatule z prášku na pranie, handry, noviny, natáčky, povrazy, plastové fľaše, kde-tu nejaká topánka, psie výkaly. Keď raz Otto znechutene hľadel na kôpku pred ich domom, poznával, že to tam isto nenechal pes.

„Myslíš si, že sem večer chodia srať?“ opýtal sa Sophie.

Nereagovala, len sa naňho z boku trochu pobavene pozrela. Premýšľala, čo by asi povedal, keby sa mu priznala, že jeho otázka v nej vyvolala spomienku na isté obdobie v detstve, keď chodenie na veľkú, ako to nazývala jej matka, Sophie s priateľkami považovala za činnosť vykonávanú vonku, až kým ich učupené za orgovánovým sadom neprichytila komunitná hliadka. Matka vtedy Sophie zatvorila na hodinu do kúpeľne, aby mala dosť času preskúmať zariadenie určené na tento účel.

Holsteinovci bývali vo štvrti Brooklyn Heights na Henry Street, desať blokov od Bentwoodovcov. Otto nechcel ísť autom a prísť tak o parkovacie miesto, a hoci sa Sophie necítila na prechádzku, keďže jej bolo trochu nevoľno, nemala v úmysle na odvoze naliehať. Otto by si myslel, že uhryznutie ju zobralo viac, ako tomu v skutočnosti je. Zvyčajne je trochu náročnejšie urobiť zo seba blázna, uvažovala. Jej hlúposť si zaslúžila aspoň malú obeť.

„Prečo všetko hádzu na chodník?“ opýtal sa Otto rozhnevane.

„Pretože je to zabalené. Vládne obalová horúčka.“

„Je to len provokácia. Včera som sa díval, ako jeden černochoz rozkopal smetný kôš. Keď sa gúľal dole ulicou, dal si ruky vbok a rozrehotal sa. A dnes ráno som videl chlapa, ktorý má namiesto okna plachtu, stáť na posteli a šťať do dvora.“

Pomaly okolo nich prešlo auto; okienko sa spustilo a ruka nežne odhodila pokrčenú papierovú vreckovku. Sophie sa rozosmiala. „Američania...“ zamrmlal Otto, „potichu kladú svoje kôpky, kade chodia.“

Prešli cez Atlantic Avenue a vydali sa na západ popri arabských obchodoch s koženými vankúšmi a vodnými fajkami vo výkladoch a arabských pekárstvach voňajúcich po tahini. Z obchodíka vo veľkosti šatníka sa ozvalo východné kvílenie. Vnútri sa traja muži dívali na gramofón na kľuku. Sophie sa zastavila pred jordánskou reštauráciou, kde boli Bentwoodovci len minulý týždeň na večeri s Charliem Russelom a jeho manželkou. Za zlatými písmenami na sklenenom priečelí videla stôl, za ktorým sedeli.

„Ako je to možné? Všetko bolo také príjemné,“ pošepla.

„Bolo. Keď sme sa rozhodli partnerstvo ukončiť, zavládla veľmi príjemná atmosféra. Ale tento týždeň...“

„Niežeby ste sa niekedy na niečom zhodli, no vždy sa to nejako vyriešilo.“

„Nie, nezhodli sme sa.“

Zrazu vykrikla a zdvihla ruku.

„Čo je?“ opýtal sa.

„Obtrel si sa o ňu.“

Prešli pod lampu, kde si Otto prezrel ranu.

„Máš to opuchnuté,“ povedal. „Vyzerá to strašne.“

„Je to v poriadku, len trochu citlivé.“

Rana prestala krváčať, ale opuchla jej a otvárala sa na miestach, kde mala roztrhnutú kožu.

„Myslím si, že by si mala ísť za doktorom. Mali by ti dať aspoň injekciu proti tetanu.“

„Čo myslíš tým ‚aspoň‘?“ podráždene vykrikla.

„Nebud' taká popudlivá.“

Zahli na Henry Street. Otto si s uspokojením všimol, že sa tam povaluje rovnaké množstvo odpadu ako v ich susedstve. O kúpe domu v Heights ani neuvažoval: ceny boli príšerne nafúknuté, realitní agenti sa vyškierali v zaprášených rozpadávajúcích sa izbách – len si predstavte, čo všetko môžete spraviť s dreveným obložením! –, pričom všetci vedeli, že ide o špekulantskú pascu, chamtivosť, nakupujme, kým sa dá, ceny domov sa oznamovali sofistikovaným prízvukom, hypotéky pripomínali dlhodobé choroby liečené vetičkou: „Bývam v Brooklyn Heights.“ Samozrejme, štvrť, v ktorej bývali Bentwoodovci, bola na tom rovnako; všetko sa rýchlo predávalo zo strachu, aby kupci náhodou neboli „nesprávni ľudia“. Otto nenávidel realitných maklérov, bridilo sa mu ich odporne handrkovanie. Mimochodom, na tom sa s Charliem zhodli. Povzdychol si, pretože si spomenul na policajta, ktorý mu minulý týždeň pri kontrole dokladov povedal: „Táto oblasť sa vzmáha, vôbec nevyzerá ako pred dvomi rokmi. Máte na tom veľkú zásluhu!“ A Otto pocítil vražedné zadostučinenie.

„Prečo si si povzdychol?“ opýtala sa Sophie.

„Neviem,“ zaklamal.

Bentwoodovci mali vysoký príjem. Nemali deti a vzhľadom na to, že mali obaja krátko po štyridsiatke (Sophie bola od Otta o dva mesiace staršia), už žiadne ani neočakávali. Mohli si kúpiť takmer všetko, čo chceli. Vlastnili mercedes a splácali hypotéku za dom na Long Islande, ale to nebol žiaden problém. Stál na lúke pri dedine Flynders. Podobne ako ich brooklynský dom aj tento bol malý, avšak o storočie starší. Otto za opravy zaplatil v hotovosti z úspor. Za sedem rokov, odkedy si ho kúpili, tam zažili len jedno nepríjemné leto, keď si traja homosexuáli prenajali stodolu v susedstve a celé noci si púšťali platne Judy Garlandovej. Prenosný gramofón položili do betónového napájadla na niekdajšej pastvine pre kravy. Raz za mesačného svitu a inokedy zase v hmle sa hlas Judy Garlandovej niesol ponad lúku a vrážal do Ottovej hlavy ako oceľové baranidlo. V septembri stodolu kúpil. Plánoval, že ju raz

prerobí na penzión. Momentálne v nej parkovala loď, ktorú si zadovážil spoločne s Russelom.

„Asi čln nechám Charliemu,“ povedal, keď vystupovali po schodoch k dverám Holsteinovcov. „Už si nepamätám, po koľko sme sa naň skladali.“

„A kde sa na ňom bude plaviť?“ opýtala sa Sophie. „Po Bowery?“

Z tej sprostej rany bola nervózna, pomyslel si, a keď bola nervózna, jej vyrovnanosť, ktorú si u nej vážil najviac, zmizla. Akoby sa aj fyzicky stala úzkoprsou. Stlačil zvonček pod strohou čiernou menovkou s nápisom Doktor Myron Holstein. Hoci je psychoanalytik, mal by vedieť niečo o uhryznutiach, povedal jej, ale Sophie tvrdila, že to nechce rozmazávať. Mala pocit, že sa to zlepšilo. „Prosím, nevyťahuj to. Len by som chcela čo najskôr odísť..“ Dvere sa otvorili.

Popod žiariace nástenné svetlá Flo Holsteinovej sa prechádzalo toľko ľudí, až mali dojem, že prišli na nejakú aukciu. Už na prvý pohľad Sophie rozoznala tých, ktorí tam boli prvýkrát. Nenápadne si prezerali nábytok a maľby. Nikde nebola jediná kópia. Všade samé originály, pravý Miës van der Rohe, pravý nábytok v štýle kráľovnej Anny, originál Matisse, originál Gottlieb.

Flo bola producentkou dvoch úspešných muzikálov. K Mikeovi Holsteinovi chodili predovšetkým spisovatelia a výtvarníci. Sophie ho mala rada. Otto tvrdil, že trpí úzkosťou z kultúry. „Neznáša svoju robotu,“ vysvetľoval Sophie, „pripomína mi filmové hviezdičky, ktoré do sveta vykrikujú, že v skutočnosti študujú filozofiu na Kalifornskej univerzite.“

Avšak v tej chvíli – doktor Holstein jej chytil tvár do silných dlaní – mala pocit, že z nej vyprchalo všetko nervové napätie uplynulých dvoch hodín, akoby jej podal slabý liek na upokojenie.

„Soph, zlatko! Zdravím, Otto. Sophie, vyzeráš úžasne! To sú šaty od Pucciho? Ako dobre, že si nechávaš prirodzene rásť vlasy. Vďaka tomuto účesu vyzeráš ako nejaké